

метнал на рамо къса червена наметка, с кръгъл шлем на главата, бледен и строг, с мрачно светкащи очи, всички замлъкнаха изведнъж, отдръпвайки се да му сторят ~~и~~ място, изтръпнали от неспокойно очакване. Подир него следваше цялото му семейство.

С бавна и тържествена стъпка царят се отправи към окичената с оръжия стена, откачи меча на Калояна, извади лъскавото желязо от потъмнялата червена, кожена ножница и го целуна с благоговение, като светиня. След това го запаса на кръста си.

Все копие то на Асен Стария и го подаде на Радула. Отвори една ракла, зазидана в стената, извади мирния договор, подписан от Тодор Комнен, дигна с гневно движение пергамента и го заби на върха на копие то.

Настръхналите люде следяха със затаен дъх всяко негово действие. Когато видяха забучения връз копие то договор, всички избухнаха в неудържим порив:

— Смърт на Тодор Комнен!

— Долу изменниците!

Самодържецът дигна високо копие то в десницата си.

— Това ще бъде нашето знаме!

Залата се изпълни с виковете:

— Правдата е с нас! Бог е с нас!

На прага застана запъхтян гончия, потънал в прах и пот:

— Куманаската рат приближава стените на Търнов!

Всички почнаха да се прегръщат насълзени, с треперящи ръце, безсилни да задържат вълнението и възторга си. Княз Иона прашаше тъкмо навреме обещаната войска от хиляда кумански конници.

Царят коленичи пред архиепископа, свали шлема си, сведе чело за благослов. Василий дигна старческата си десница към небето. Гласът му прозвуча едва чуто, задушен от тревога:

— Господи, ти който виждаш и чуваш гласа на онеправданите си